

med udgangspunkt i de særlige forhold, der kendetegner den enkelte arbejdsplads, og det er efter min mening langt mere smidigt end at vedtage en lov som foreslået. Eksempelvis virker det lidt voldsomt, hvis en hvilken som helst virksomhed med en eller to ansatte ved lov pålægges at udarbejde en familiepolitik.

Jeg kan ikke støtte forslaget, som jeg ikke synes respekterer grænsen mellem, hvad der her i landet reguleres ved lov, og hvad der reguleres ved overenskomst og aftale.

Jens Vibjerg (V):

Jeg må sige på Venstres vegne, at der er mange meget sympatiske tanker i det her beslutningsforslag, mange vigtige emner for hver enkelt familie. Det er jo også en række af de emner, som regeringen har været optaget af. Det er jo derfor, at vi har fået fleksibel barselorlov, og det er jo derfor, at vi har fået ret til deltid.

Men de emner, der ellers her er specificeret i beslutningsforslaget, mener vi blander sig for meget i det, der hører hjemme ude på den enkelte arbejdsplads. Det er i forhandlingerne mellem arbejdsmarkedets parter, at man tager diskussionen om de her ting, og derfor kan Venstre ikke støtte forslaget.

Jan Petersen (S):

Da Socialdemokratiets ordfører, fru Mette Frederiksen, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre de synspunkter, som ellers ville være blevet fremført af hende i salen i dag.

I de senere år er der med tiltagende kraft blevet mere og mere fokus på børnefamilierne og behovet for at skabe en bedre sammenhæng mellem arbejdslivet og familielivet. Det er nødvendigt.

Som også beskrevet af Kristendemokraterne oplever mange børnefamilier en stresse hverdag. Der er for lidt tid, og arbejdstiderne passer måske ikke sammen med åbningstiderne i daginstitutionen, og hvad stiller man op, når børnene bliver syge?

Som samfund står vi med andre ord over for en række udfordringer, hvad angår at få familielivet og den måde, vi indretter vores arbejdsliv på, til at gå op i en højere enhed. Vi har længe været optaget af netop den problemstilling, og jeg tror, at vi især kommer til en væsentlig konklusion, nemlig den, at børnefamilierne i dag er så forskellige, og at de behov, der skal imødekommes, er lige så forskellige.

På et enkelt område ligner børnefamilierne dog hinanden. Ligeegyldigt hvor man bor i Danmark, er det i dag rigeligt dyrt at få passet sine børn i daginstitutioner. Vi synes derfor, det er afgørende vigtigt at få forældrebetalingen til vuggestuer, børnehaver, dagplejer og skolefritidsordninger ned på et niveau, som ikke belaster den enkelte familie lige så meget som i dag.

Vores konkrete forslag er, at det i fremtiden maks. må koste 1.000 kr. om måneden at få passet et barn. Gennemsnitstaksten for en dagplejeplads er i dag omkring 2.300 kr., mens en vuggestueplads er oppe på 2.900 kr. i gennemsnit, og en børnehaveplads koster i gennemsnit 1.600 kr.

Vi mener, at ved at indføre den simple regel, at det kun må koste 1.000 kr. om måneden for at få et barn passet, ville vi kunne tilføre børnefamilierne mere luft i økonomien, og vel at mærke også en luft i økonomien, der gør, at de har friere mulighed for selv at disponere.

Det forslag kan jo selvfølgelig ikke stå alene, og vi er positive over for ideen om, at man på den enkelte arbejdsplads udarbejder en egentlig familiepolitik. Der er da også andre gode elementer i Kristendemokraternes forslag, f.eks. de fleksible arbejdstider, en tidsbank og brugen af hjemmearbejdspladser. Imidlertid er det tvivlsomt, om lige præcis de her syv forslag er brugbare på en hvilken som helst arbejdsplads.

Vi oplever, at de danske virksomheder er meget forskellige fra hinanden, ligesom familierne er meget forskellige. Det skal forstås på den måde, at mens det på den ene virksomhed vil give god mening at diskutere rejseaktiviteter og hjemmearbejdspladser, er det ikke nødvendigvis tilfældet på en anden virksomhed.

KI. 22.00

I øvrigt er der mange andre gode forslag, som også bør nævnes i denne her sammenhæng. Et godt eksempel på det er den svenske model, hvor arbejdstiden placeres på færre dage, f.eks. tre, og resten af ugen bliver så fritid. På den måde vil vi kunne indrette en større fleksibilitet for børnefamilierne, der også vil betyde, at vi kunne øge familiernes tid til hinanden.

Den svenske model er egnet for nogle arbejdspladser og til nogle medarbejdergrupper, men sikkert ikke til alle, og det er jo netop derfor, at den danske aftalemodel i både den centrale og den decentrale udgave både via kollektive aftaler og via aftaler, man indgår på den enkelte arbejdsplads, er bedre egnet til simpelt hen at imødekomme den virkelighed, som den enkelte familie møder på den arbejdsplads, de er på.